

Voor altijd samen

VOOR DE LIEFDE NAAR NEDERLAND

Alles achterlaten en emigreren voor de liefde van je leven. Bernadette, Jane, Joan en Dina deden het. Hoewel hun nieuwe leven in Nederland soms even wennen was, willen ze nu nooit meer terug.

PRODUCTIE & TEKST: RENÉE BROUWER | BEELD: MARK UYL

Bernadette Davis (gepensioneerd, 1949) uit Amerika leerde haar Nederlandse vrouw **Marian Koek (accountant, 1961)** kennen in Aruba. Wat begon als een mooie vriendschap, ontwikkelde zich tot een prachtige relatie. Niet lang daarna verhuisde Bernadette samen met haar zoon Leandro en Marian naar Nederland, naar Den Haag.

Bernadette: “De eerste keer dat ik Marian in 1997 ontmoette, dacht ik: wat een leuke vrouw. We waren allebei op een feestje van een gezamenlijke vriend annex collega in Aruba en Marian stapte op mij af.”

Marian: “Ik voelde me direct tot Bernadette aangetrokken. Ze had zo’n mooie uitstraling, ik werd er gewoon nerveus van. Nadat ik genoeg moed had

verzameld, sprak ik haar aan. Bernadette vertelde dat ze boeddhist was en dat vond ik erg interessant.”

Bernadette: “Na het feest hielden we contact. We woonden allebei in Aruba voor ons werk – Marian als accountant bij een groot bedrijf en ik als personal assistent in een resort – en zagen elkaar regelmatig bij boeddhistische bijeenkomsten in Bernadettes huis. Zo raakten we bevriend met elkaar.”

Marian: “Mijn moeder was in die periode ongeneeslijk ziek. Omdat Bernadette haar moeder eerder al had verloren, begreep ze waar ik doorheen ging. We spraken er wel eens over. Vijf maanden na onze ontmoeting overleed mijn moeder. Het was verdrietig, maar ik vond een fijne afleiding in Bernadette. Ik merkte dat ik haar steeds leuker begon te vinden. Ik kon alleen niet zo goed peilen wat ze van mij vond.”

Bernadette: “Totdat ze vroeg of ze mij mocht kussen...”

Marian: “Dat klopt. Het was vlak voordat ik op familiebezoek ging in Nederland. Gelukkig zei Bernadette ja.”

Bernadette: “Onze eerste kus was echt *amazing*. Ik was wel eens eerder verliefd geweest, maar wat ik op dat moment voor Marian voelde, was zo intens. Alles klopte, alsof we elkaar al heel lang kenden.”

Marian: “Zo voelde het ook voor mij. Na mijn familiebezoek ging ik samen met mijn vader op reis in Ecuador en ik vroeg Bernadette of ze ook mee wilde.”

Bernadette: “Natuurlijk wilde ik dat. Ik dacht alleen nog maar aan Marian en wilde graag bij haar zijn.”

Marian: “Tijdens onze trip spraken we onze gevoelens voor elkaar uit en al snel werd het serieus tussen ons. Het jaar daarna besloten we om samen met Bernadettes zoon Leandro – hij was toen 7 – te verhuizen naar Nederland. Mijn werk in Aruba zat erop, dus het was tijd voor een nieuw avontuur. Omdat Bernadette zelf uit Amerika kwam – ze was op Aruba geboren, maar woonde langere tijd in Los Angeles – leek het mij ook leuk om daar te gaan wonen maar jammer genoeg kon ik in Amerika niet zo makkelijk aan het werk. Daarom kozen we voor Nederland.”

Bernadette: “Helaas bleken mijn nieren, een aantal jaren later, nog maar voor twintig procent te werken. Dialyse en een donornier waren mijn enige opties; het was een heel gedoe om een geschikte match te vinden.”

Marian: “Uiteindelijk heb ik Bernadette tot mijn grote opluchting een van mijn nieren kunnen geven. Bernadette wilde er eerst niks van weten – stel dat er later iets met mijn resterende nier zou gebeuren – maar voor mij was het geen punt van discussie. Als ik er de liefde van mijn leven mee kon redden, dan deed ik dat.”

Bernadette: “De transplantatie vond drie jaar geleden plaats en alles ging goed. De artsen staan er nog steeds versteld van hoe goed Marians nier het in mijn lichaam doet.”

Marian: “Het is echt fantastisch. Omdat we allebei nu één nier hebben, zijn we wel meer vatbaar voor bacteriën en infecties – vooral door corona moeten we erg oppassen – maar we genieten volop van het leven samen.”

Bernadette: “Dat zeker. Marian en ik zijn ervan overtuigd dat onze ontmoeting in Aruba was voorbestemd. We geloven in reïncarnatie en weten zeker dat we al meerdere levens met elkaar hebben gedeeld. Dat we ons in dit leven in Nederland hebben gevestigd, vind ik heel mooi. Ik hou echt van dit land en wil hier nooit meer weg.” ▶

‘We waren voorbestemd om elkaar te ontmoeten’

‘Binnen een paar maanden waren we verloofd’

De Australische **Jane van Vessem-Whang (lerares Engels, 1964)** ontmoette haar Nederlandse man **Ruud van Vessem (zelfstandig ondernemer, 1956)** in het Franse Nice. Al snel volgde een bruiloft in Sydney én een emigratie naar Nederland.

Jane: “We kwamen elkaar tegen in 1991, in een druk restaurant op de Promenade des Anglais in Nice. Ik was daar samen met een vriendin en maakte een reis door Europa. In Frankrijk deden we door middel van een bustour verschillende steden aan. Tijdens het eten maakten

we kennis met een groep Nederlandse mannen. Ze waren voor hun werk in Nice en zo raakten we met elkaar aan de praat.”

Ruud: “Die mannen waren mijn collega’s, ik kwam iets later. We hadden net tien dagen achter elkaar gewerkt, dus ik was erg moe en niet echt spraakzaam. Totdat ik aan Jane werd voorgesteld.”

Jane: “Ik had hem toen al gespot. Een blonde, lange en aantrekkelijke man. Op de een of andere manier vond ik hem een beetje mysterieus.”

Ruud: “Met z’n allen gingen we uit. Jane en ik spraken over Australië en van alles en nog wat. Ik vond Jane heel sprankelend. We praatten urenlang en voordat we het wisten, was het al zes uur ’s ochtends.”

Jane: “Ik moest weer verder met de bus, maar we waren nog helemaal niet uitgepraat. Daarom spraken we af om elkaar na tweeënhalve week in Amsterdam weer te zien.”

Ruud: “Dat was heel gezellig. Ik vroeg of Jane niet wat langer in Amsterdam kon blijven en in eerste instantie zei ze ja.”

Jane: “Maar toen kreeg ik *cold feet* en ging ik snel naar een vriendin in Londen.”

Ruud: “Dat was jammer inderdaad, ik had net vrij genomen.”

Jane: “In Engeland kreeg ik opeens spijt, dus toen ging ik weer terug naar Nederland.”

Ruud: “Waardoor ik weer opnieuw vrij moest nemen... Maar dat vond ik niet erg, ik was allang blij dat Jane toch kwam.”

Jane: “Het waren mooie dagen. Helaas moest ik daarna terug naar Australië. Ruim twee

maanden faxten Ruud en ik veel met elkaar. Daarna kwam Ruud met kerst naar Sydney. Hij maakte direct kennis met mijn familie. Hoewel ze eerst hun bedenkingen over hem hadden – ik heb Koreaanse roots en mijn ouders hadden mij liever met een Koreaan gezien – sloten ze hem toch in hun hart.”

Ruud: “En toen vroeg ik Jane ten huwelijk.”

Jane: “Het was een prachtige bruiloft in Sydney. Alles voelde zo goed tussen Ruud en mij. Ik was tot over mijn oren verliefd op hem.”

Ruud: “Vrij snel daarna vlogen we samen naar Nederland. Door mijn goede baan was het handiger als we hier gingen wonen, maar voor Jane was het natuurlijk een grote stap.”

Jane: “Absoluut. In die tijd was er nog geen inburgeringscursus. Ik moest alles dus alleen uitvogelen en dat was best eenzaam. Het eerste wat ik deed, was de Nederlandse taal leren.”

Ruud: “Achteraf heb ik best onderschat hoe zwaar het soms voor Jane was. Ik was vaak aan het werk, dus ze zat in het begin veel alleen thuis. Ondertussen kregen we ook twee zoons: Alexander en Maxim, nu 26 en 24.”

Jane: “Na een paar jaar verhuisden we voor Ruuds werk naar Duitsland. Ik was net gewend in Nederland...”

Ruud: “Ja, dat was wel lastig. Maar het bracht ons als gezin ook dichtbij elkaar, want opeens waren we in een ander land veel meer op elkaar aangewezen.”

Jane: “Het was een heel mooie tijd. Toch vond ik het ook fijn dat we drie jaar later teruggingen naar Nederland. Sindsdien zijn we niet meer verhuisd. Soms wilde ik wel terug naar Sydney maar nu voel ik me helemaal op mijn plek hier. Wat ik zo leuk vind aan Nederland, is dat alles zo lekker dichtbij is. Natuurlijk mis ik mijn familie en vrienden, maar onze familie en vrienden in Nederland zijn mij zeer dierbaar.” ▶

‘Nadat ik voor Peter naar Nederland emigreerde, verhuisden we 23 keer’

Eigenlijk zat de Schots/Ierse **Joan Buitenhuis-Harvey (creative director, 1957)** 42 jaar geleden helemaal niet op een vakantieliefde te wachten. Toch wist de blonde Nederlandse **Peter Buitenhuis (oud-marinier, 1956)** haar hart te veroveren. Voor hem emigreerde ze naar Nederland en na veel (internationale) verhuizingen vond ze uiteindelijk haar rust in het Gelderse Zaltbommel.

Joan: “Het gebeurde in 1977 in het zwembad van ons hotel in Lloret de Mar. Samen met een vriendin was ik net twee dagen voor het eerst alleen op vakantie in Spanje toen ik Peter zag. Een knappe, Hollandse zongebruinde jongen in een witte zwembroek. Hoewel ik niet op een vakantieliefde zat te wachten – ik was 19 en wilde gewoon lekker ontspannen met mijn vriendin

– had hij iets onweerstaanbaars.”

Peter: “Dat gevoel had ik ook bij Joan. Ik vond haar echt een stuk.”

Joan: “We praatten wat en spraken af om elkaar die avond om 21 uur in de lobby weer te zien.”

Peter: “Maar toen kwam ze dus niet. Daar zat ik dan, in mijn eentje te wachten. De rest van mijn vriendengroep was al lekker het centrum in, maar ik had er alles voor over om Joan, het mooie Ierse meisje dat uit Schotland kwam, weer te zien.”

Joan: “Ik denk dat ik het een beetje spannend vond allemaal. Mijn vriendin wist ook van niks, want zij had geslapen toen ik Peter in het zwembad ontmoette. Pas rond elfen vertelde ik haar over mijn afspraakje. Zij zei meteen dat we naar de lobby moesten gaan om te kijken of Peter er nog zat.”

Peter: “Dat was zo. Ik wilde na een paar uur wachten bijna weggaan, dus ik was blij verast dat ik Joan alsnog in de lobby trof. Die nacht gingen we met z’n drieën naar een bar. Ik wist meteen dat ik verliefd op was Joan.”

Joan: “En ik op Peter. Een kleine week trokken we met elkaar op. Toen moest Peter weer naar huis.”

Peter: “Ons afscheid was vreselijk. Joan bleef nog drie weken in Spanje en ik wilde het liefst bij haar blijven.”

Joan: “Mobiele telefoons waren er toen niet, dus we wisselden contactgegevens uit. Terug

van vakantie bezocht ik Peter ruim een maand later in Nederland. Zijn familie ontving me met open armen.”

Peter: “En met kerst maakte ik kennis met Joans familie in Schotland. Tijdens dit bezoek vroeg ik haar ten huwelijk. Verloofd vlogen we samen terug naar Nederland.”

Joan: “Omdat Peter al een vaste baan bij de marine had, was het voor mij vanzelfsprekend dat ik bij hem in Nederland ging wonen. Ik was pas net klaar met mijn studie en had nog geen baan.”

Peter: “Na onze bruiloft in 1979 emigreerden we voor mijn werk naar Curaçao. Daar woonden we drie jaar en daarna volgden Aruba, opnieuw Nederland en België. Om de zoveel jaar verhuisden we steeds, in totaal zelfs 23 keer, maar Joan wist van elke plek een gezellig thuis te maken.”

Joan: “Samen kregen we drie kinderen; Justin, Fiona en Wesley – nu 39, 37 en 35 – en naar hen kon ik me soms best schuldig voelen dat we zo vaak van huis wisselden. Niet dat zij het erg vonden. Zolang we met z’n vijven waren, vonden zij alles prima.”

Peter: “Inmiddels wonen we sinds 2006 weer in Nederland. Ook hier hebben we op verschillende plekken gewoond, maar momenteel wonen we in Zaltbommel en ik denk dat we daar voorlopig wel blijven.”

Joan: “Ik heb lang het gevoel gehad dat ik zoekende was maar in Zaltbommel voel ik me helemaal thuis. We wonen nu in een mooi, monumentaal pand midden in de stad. Echt een prachtige plek. Toch blijf ik in mijn hart altijd een Schotse Ier. Het liefst zou ik ooit weer eens in Schotland of Ierland willen wonen – maar niet zonder onze kinderen en kleinkinderen. Samen met mijn dochter run ik onze eigen bakkerij en lunchroom, waar ook mijn zoon en schoonzoon werkzaam voor zijn. We zijn erg hecht met elkaar en voor mij is dat het allerbelangrijkste. Zolang ik mijn geliefden in mijn buurt heb, ben ik het gelukkigst.” ▶

Dina Gamal (docent Arabisch, 1965) woont sinds 2006 in Nederland. Nadat ze verliefd werd op de Nederlandse **Paul Wilbrink (bankanalist, 1966)**, verruilde ze haar Egyptische woonplaats Caïro voor het Noord-Hollandse Amstelveen.

Dina: “Ik werkte al zeventien jaar als toeristengids in Caïro toen ik Paul leerde kennen. Een fotograaf uit Nederland die met een bevriend en pas-getrouwd stel meereisde naar Egypte. Om hun huwelijk te vieren, hadden ze met hun familie en vrienden een rond-

reis geboekt en ik begeleidde hen. Met z’n allen trokken we door de woestijn en af en toe praatten Paul en ik met elkaar. Ik vond hem interessant, maar wist niet zo goed wat hij van mij vond. Paul was best een stille man.”

Paul: “Nou, dat viel toch wel mee? We kletsen regelmatig met elkaar en ik vond Dina erg aantrekkelijk. Toen we terug waren uit de woestijn vond ik per toeval in een klein winkeltje in Caïro een boekje. Het heette *Nederlands voor beginners* en was het perfecte cadeau voor Dina, want ik wilde graag met haar in contact blijven.”

Dina: “Voor mij was het een aangename verrassing. Ik voelde me erg op mijn gemak bij Paul en wilde hem zeker nog een keer zien.”

Paul: “Via mail en MSN spraken we elkaar elke dag. Ook schreven we met ouderwetse vulpenpen veel liefdesbrieven naar elkaar.”

Dina: “Het was zo romantisch. Na een paar maanden kwam Paul voor mij terug naar Egypte. Dit keer bleef hij tien dagen en toen ik hem bij de aankomsthal op het vliegveld zag, dacht ik meteen: ja, dit is hem! Dit is de man met wie ik mijn leven ga delen.”

Paul: “Dat gevoel had ik bij Dina al tijdens mijn eerste verblijf in Egypte. In de maanden daarna reisde ik nog twee keer naar Dina. Tijdens mijn derde bezoek vroeg ik aan Dina’s vader om haar hand. Ik was al goedgekeurd door haar familie en haar vader grapte of ik het zeker wist. Dina kon volgens

hem best eigenwijs zijn, maar toevallig gold hetzelfde voor mij. Ik was er dus echt zeker van.”

Dina: “Nadat mijn vader zijn zegen had gegeven, vroeg Paul mij niet veel later, tijdens mijn eerste bezoek aan Nederland, ten huwelijk in een luchtballon. Dat was zo’n mooie ervaring.”

Paul: “Op dat moment zoenden we ook voor het eerst. Er zat ongeveer een half jaar tussen onze ontmoeting en mijn aanzoek en al die tijd hadden we ons netjes aan de regels van Dina’s cultuur gehouden.”

Dina: “En Paul is speciaal voor mij moslim geworden. Dat vind ik ook erg bijzonder.”

Paul: “Ik wist hoe belangrijk dat voor Dina en haar familie was. Ze wilden heel graag dat Dina met een moslim trouwde, dus ik bekeerde me tot de islam.”

Dina: “Inmiddels wonen we al vijftien jaar in Nederland. Ook hebben we een 13-jarige zoon, Omar. Het was destijds een bewuste keuze om ons te vestigen in Nederland, want Paul had al een goede baan bij een bank. Zelf schoolde ik me om tot docent Arabisch. Dat was voor mij een ideale carrièreswitch, want door mijn eerdere werk als toeristengids kan ik mijn studenten veel vertellen over de Egyptische cultuur.”

Paul: “En ondertussen leert Dina van mij weer veel over de Nederlandse cultuur.”

Dina: “Zeker. Ik heb het echt naar mijn zin in Nederland. Er zijn alleen twee dingen waar ik nooit aan zal wennen en dat zijn spruitjes en fietsen...”

Paul: “Dat laatste doet Dina dus liever niet. Zelfs niet toen ik een tandem kocht...”

Dina: “Ja sorry, ik snap gewoon niet wat er zo leuk is aan een fiets. Ik rijd liever in een mooie auto, dat is veel luxer. Maar voor de rest ben ik erg tevreden hoor. Nederland is heel fijn land om in te wonen.” ■

‘Paul is speciaal voor mij moslim geworden. Erg bijzonder’

